

Hoofdstuk 1

‘**H**ebben jullie het al gehoord?’ Cilla stormt de aula in.
‘We gaan naar Parijs!’

‘Leuk voor je.’ Eva staat bij het raam te praten met Janne en de tweeling Thelma en Ellis. Het is woensdagochtend en de les gaat zo beginnen. De eerste bel is al gegaan.

‘Je bent laat!’ zegt Ellis.

Cilla knikt. ‘Ik was nog even in de mediatheek.’ Ze straalt.

‘En weet je wat ik toen hoorde?’

‘Dat je naar Parijs gaat?’ reageert Thelma.

‘Ja, te gek toch?’

‘Parijs’, verzucht Eva. ‘Daar wil ik zo graag een keer naartoe. Parijs is zo romantisch.’ Ze vouwt haar handen en kijkt omhoog. ‘En die taal ... zo mooi!’

Ellis schudt haar hoofd. ‘Je had laatst een vier voor je proefwerk. Jij hebt helemaal niets met de Franse taal, zeg je altijd.’

‘Nee, maar ik heb wel wat met Franse jongens.’ Ze spreidt haar armen. ‘*Mon amour, je t’aime.*’

‘Jullie begrijpen het niet.’ Cilla klinkt ongeduldig. ‘Wij gaan naar Parijs.’ Ze legt de klemtoon op het woordje wij.

‘O, je gaat met je ouders?’ Janne pakt haar tas.

‘Nee, nee’, roept Cilla. ‘Niet met mijn ouders.’ Ze wacht even. ‘Met jullie!’

Haar klasgenoten kijken haar verbaasd aan.

‘Huh?’ reageert Janne. ‘Hoezo?’

‘Mogen we mee dan?’ Thelma kijkt naar haar tweelingzus die ook verrast is.

Eva pakt Cilla’s arm beet. ‘Te gek. Wat lief van je ouders.’

Maar ...' Haar blik verandert. 'Moeten we dan iets betalen?' 'Jullie hoeven niets te betalen. En mijn ouders gaan ook helemaal niet mee. We gaan namelijk ...'

Het gezoem van de tweede bel overstemt haar.

'Oei, we moeten rennen.' Ellis grist haar tas van tafel.

Even later glippen ze als laatsten het lokaal van meneer Karim in. 'Net op tijd, dames', zegt hij.

Thelma en Janne lopen naar hun plek achter in de klas bij het raam. Eva neemt achter hen plaats. Ellis en Cilla zitten bij de deur.

'*Bonjour!*' zegt meneer Karim als hij de deur sluit. '*Aujourd'hui j'aimerais vous parler de notre sortie scolaire.*'

'Wat zegt-ie?' fluistert Cilla die nog druk bezig is met het uitpakken van haar tas.

'Dat hij ons iets wil vertellen over een studiedag', antwoordt Ellis.

'O, dat!' Cilla leunt achterover. 'Dat weet ik toch al.'

Ellis fronst haar wenkbrauwen. 'Hoezo?'

'Nou, dat vertelde ik jullie net.'

'*Silence, Cilla!*' Meneer Karim werpt haar een strenge blik toe.

'Sorry', mompelt Cilla. 'Maar ik verstond het niet goed, meneer.'

Meneer Karim knikt. 'Als ik jullie aandacht heb, zal ik verdergaan in het Nederlands.'

Het wordt stil in de klas.

'*Alors*, zoals jullie weten is er in de brugklas een aantal studiedagen gepland voor jullie. Deze studiedagen worden bekostigd door de school en vallen binnen de normale schooluren. Het is daarom verplicht voor alle leerlingen om mee te doen.' Meneer Karim wacht even. 'Een van die studiedagen is voor het vak Frans.' Hij glundert. 'En daar ben ik natuurlijk heel blij mee. En ik denk ook dat jullie dit

heel leuk gaan vinden.’ Hij loopt naar zijn tafel en klikt het digibord aan. ‘Wat gaan we doen? Ik heb een kleine presentatie gemaakt die ik jullie nu wil laten zien.’ Meneer Karim concentreert zich op zijn toetsenbord.

‘Parijs’, sist Cilla. ‘We gaan naar Parijs.’

Ellis begint het te snappen.

‘Ik zal jullie niet langer in spanning houden’, zegt meneer Karim en er verschijnt een foto van de Eiffeltoren op het bord. ‘We gaan naar Parijs!’

Hier en daar klinken enthousiaste kreten.

‘Te gek!’ roept Wesley. ‘Hoelang? Wanneer?’

‘Het is een studiedag, Wes’, lacht Sjoerd. ‘Wat denk je zelf?’ Wesley kijkt teleurgesteld. ‘Eén dag? Maar het is wel vijf uur rijden.’

‘Wel zes uur!’ roept Mirte. ‘Dat weet ik, want wij waren daar vorig jaar op vakantie.’

Meneer Karim maant tot stilte. ‘Dat lukt allemaal best, want we gaan met de trein.’

Er verschijnt een tijdschema op het bord. ‘De grote dag is vrijdag over drie weken. We vertrekken vanuit Amsterdam met de eerste trein van kwart over zes. Dat betekent dat we om vijf uur vanaf school vertrekken. Een bus brengt ons naar het Centraal Station.’

‘Vijf uur in de ochtend?’ roept Felicia geschrokken.

‘Dat lijkt me wel, ja.’ Meneer Karim wijst op het schema.

‘Dan zijn we tegen halftien in Parijs en hebben we de hele dag. Tegen halfacht vertrekken we weer, zodat we om middernacht terug bij school zijn.’

‘Hebben we dan die dag erna vrij, meneer?’ vraagt Mirte.

‘Dat is een zaterdag, slimpie’, roept Aysen.

‘O ja!’ Mirte glimlacht. ‘Stom!’

Thelma draait zich om naar Eva. ‘Dus dat bedoelde Cilla daarnet.’ Ze fluistert.

‘Spannend’, sist Janne. ‘Ik ben nog nooit in het buitenland geweest.’

‘Echt niet?’ Eva kijkt verbaasd. ‘Ik zo vaak. Wij gingen altijd in de vakanties naar een ander land. Ik ben overal geweest. Mijn vader woont nu in Engeland.’ Ze kijkt trots. ‘Engeland is prachtig. En Londen is helemaal te gek.’

‘Ben je al bij je vader geweest dan?’ vraagt Janne.

‘Eh, nog niet. Maar dat zal binnenkort wel gebeuren.’ Ze lacht, maar Thelma ziet dat Eva’s ogen niet meelachen. Eva’s ouders zijn een tijdje geleden gescheiden. Daar heeft Eva nog steeds veel verdriet van. Haar leven veranderde totaal. Van een luxe villa moest ze met haar moeder verhuizen naar een kleine flat. Haar vader is toen verhuisd naar Engeland en Eva mist hem verschrikkelijk.

‘Dames! Mag ik even uw aandacht?’ Meneer Karim vertelt met behulp van zijn presentatie over de trip naar Parijs. ‘Alle brugklassers gaan mee. Jullie worden in groepjes opgedeeld, ieder met een docent als begeleiding. Iedereen krijgt een dagkaart voor het openbaar vervoer, zodat je vrij door Parijs kunt reizen.’

‘Te gek’, roept Wesley. ‘Een hele dag rondhangen in Parijs.’ ‘Natuurlijk krijgen jullie wel opdrachten en vragen mee die je moet beantwoorden.’

Er klinkt teleurgesteld gemompel.

‘En in de week erna,’ besluit meneer Karim, ‘maakt ieder van jullie een werkstuk over Parijs, waarin je al het geleerde verwerkt. Dus foto’s maken is handig.’

‘Waarom kunnen we niet gewoon voor de lol naar Parijs?’ roept Sjoerd. ‘Altijd weer dat schoolse sausje.’

‘Het heet niet voor niets studiedag, Sjoerd’, antwoordt meneer Karim. ‘Het is de bedoeling dat je er wat van opsteekt. En dat wil de school graag op papier zien.’

Het gezicht van Sjoerd spreekt boekdelen.

‘Jullie krijgen vandaag een brief mee naar huis, waar alles in staat’, gaat meneer Karim verder. ‘Zorg dat je een geldig paspoort of identiteitsbewijs hebt en een eigen verzekeringspasje. Maar dat staat allemaal in de brief.’ Hij heft zijn hand. ‘Regel het goed en op tijd, want wie geen paspoort of identiteitsbewijs heeft of geen verzekeringsbewijs, blijft op school die dag.’

Er wordt gelachen.

‘Ik vind het leuk’, roept Janne. ‘Ik ben nog nooit in Parijs geweest.’

‘Ik wel’, reageert Mirte. ‘En de Eiffeltoren is echt heel hoog.’ De rest van de les besteden ze aan alle ervaringen die ze hebben met Parijs. Een aantal kinderen is al eens in Parijs geweest, maar voor de meesten zal het de eerste keer worden. Als de bel gaat, zijn ze nog lang niet uitgepraat.

‘Te gek’, zegt Janne als ze door de gang lopen naar het aardrijkskundelokaal van mevrouw Winkel. ‘Parijs!’ Ze maakt een huppelsprong. ‘Ik wil in zo’n rondvaartboot over de Seine varen. Dat lijkt me zo mooi. Dan zie je alles.’

‘Ik wil de metro in’, roept Tom die achter haar loopt. ‘Ze zeggen dat er in die gangen ook mensen wonen.’

‘Zwervers’, vult Mirte aan. ‘Clochards noemen ze die. Er zijn heel veel zwervers in Parijs. Ze slapen onder de bruggen en in de metrostations.’ Ze trekt een vies gezicht. ‘Echt, die zien er niet uit. En ze stinken.’

‘Dat is toch zielig?’ zegt Felicia. ‘Als je geen huis hebt en geen douche en schone kleren, dan zou jij ook stinken.’

Mirte zucht. ‘Dat weet ik ook wel, maar wat moet je eraan doen? Ik hoorde dat er ook dokters en advocaten als zwerver leven. Dat ze daar soms zelf voor kiezen.’

‘O, echt?’ Felicia schudt haar hoofd.

Ze lopen het Aardrijkskundelokaal in. Mevrouw Winkel staat bij haar tafel.

‘Gaat u ook mee met de brugklassers, mevrouw, naar Parijs?’ Janne loopt naar haar toe.

‘Jazeker.’ Mevrouw Winkel lacht. ‘Dat wil ik voor geen goud missen.’

In de pauze verzamelen ze in de aula. Jimmy voegt zich bij hen. Jimmy zit in klas 1C en woont in dezelfde straat als Thelma en Ellis.

‘Hebben jullie het gehoord?’ Jimmy’s stem slaat over. ‘We gaan naar Parijs.’ Hij kijkt naar Thelma. ‘De stad van de liefde.’

Heel even kruisen hun blikken elkaar, maar dan slaat Thelma haar ogen neer. Hopelijk heeft niemand iets gezien. Het was gewoon een opmerking in het algemeen. Parijs is toch ook de stad van de liefde?

Thelma zucht. Jimmy is leuk. Heel leuk. Maar Eva was haar voor en kreeg verkering met hem. Kort, dat wel, maar het had grote invloed op de sfeer binnen hun vriendengroep. Sinds kort is het uit tussen Jimmy en Eva en is de rust weer-gekeerd. En ook al heeft Jimmy duidelijk aangegeven dat hij Thelma leuk vindt, ze wil haar vriendschap met Eva niet op het spel zetten. En dat heeft ze hem gezegd ook. Ze zijn gewoon vrienden, meer niet.

‘En de stad van de Eiffeltoren’, roept Cilla. ‘Ik wil helemaal naar boven.’

Felicia lacht. ‘En ik wil shoppen.’

‘Ik denk niet dat dat op het programma staat’, zegt Sjoerd.

Thelma is blij dat niemand iets gemerkt heeft.

‘We mogen toch wel wat geld meenemen?’ zegt Felicia.

‘Wie weet wat we daar zien.’

‘Ik wil wel een croissantje eten en wat drinken op een terras’, roept Janne.

‘Dat is hartstikke duur’, zegt Mirte. ‘Je moet nooit op een

terras gaan zitten. Dat is drie keer zo duur als binnen.'

'Huh?'

Mirte legt uit dat er verschillende prijzen gelden voor iets wat je bestelt. 'Het goedkoopst is staand aan de bar. Iets duurder wordt het als je aan een tafeltje gaat zitten. En buiten op het terras is het weer duurder.'

'Datzelfde drankje?'

Mirte knikt. 'Parijs is sowieso duur. Een cola op een terras kost zo 10 euro.'

'WAT?!' Janne trekt wit weg. 'Dan drink ik wel water, hoor.'

'Dat moet je ook kopen. Water in Parijs kun je niet uit de kraan drinken. Dan krijg je diarree of buikpijn.'

'Lekker dan. Ik mag wel gaan sparen.'

Iedereen praat nu door elkaar. Ellis kijkt naar Eva die in het raamkozijn zit. Ze heeft al die tijd niets gezegd.

'Wat is er?' vraagt ze als ze bij haar komt zitten.

'Niets.'

'Jawel, ik zie het toch.'

Eva haalt haar schouders op. 'Laat nou maar.'

'Nee, ik ken je goed genoeg om te weten dat er wat is. Vertel op!'

Eva zucht. 'Ik ga niet mee.'

'Wat bedoel je?'

'Naar Parijs. Ik ga niet mee.'

'Tuurlijk wel, iedereen gaat mee. Je moet.'

'Ik kan niet.' Eva pulkt aan haar trui. 'Ik heb geen eigen paspoort.' Als Ellis haar mond opendoet, vervolgt ze: 'En ook nog geen identiteitsbewijs.'

'Wij ook niet', zegt Ellis. 'Maar die gaan we aanvragen. Tijd zat.'

'Maar dat is duur, toch?'

Ellis weet dat Eva en haar moeder het niet zo breed hebben.

'Volgens mij valt dat best mee. En anders mag je het wel

van ons lenen. Betaal je het in stukjes terug.'

Eva zwijgt. 'Ik zie wel.' Ze kijkt op. 'Wil je het aan niemand vertellen?'

Ellis kijkt naar haar zus.

'Thelma wel, maar de rest niet, goed?'

Ellis knikt. 'Beloofd. Maar ik weet zeker dat je mee kunt.'

'We zullen zien.'